

[Terug naar Bijbel index](#) [Terug naar Boek index](#)

Richteren 11

1 De Gileadiet Jefta nu was een dapper held, maar hij was de zoon van een hoer; Gilead had Jefta verwekt.

Naam	Betekenis
Gilead	Rotsige streek
Jefta	Hij opent
dapper	sterke
held	mchtig
Hoer	Ishah Zonah, overspelige vrouw
Tob	Tov ⇒ goed
Mizpah	wachttorens, Jakob en Laban

2 Ook de vrouw van Gilead baarde hem zonen. Toen de zonen van deze vrouw volwassen waren, stootten zij Jefta uit en zeiden tot hem: Gij krijgt geen erfdeel in onze familie, want jij zijt de zoon van een andere vrouw.

3 Daarop vluchtte Jefta van zijn broeders weg om te wonen in het land Tob, waar zich lichtzinnige mannen om hem verzamelden, die er met hem op uittrokken.

4 Enige tijd later voerden de Ammonieten oorlog met Israel.

5 En toen de Ammonieten met Israel oorlog voerden, gingen de oudsten van Gilead Jefta uit het land Tob halen,

6 En zeiden tot Jefta: Welaan, wees jij onze aanvoerder en laten wij de Ammonieten bestrijden.

7 Maar Jefta zeide tot de oudsten van Gilead: Hebt gij mij niet gehaat en uit mijn familie verstoten? Waarom komt gij dan thans bij mij, nu gij in benauwdheid zit?

gehaat => veracht, niet lief gehad

8 Daarop zeiden de oudsten van Gilead tot Jefta: Inderdaad, wij zijn bij u teruggekomen, ga met ons mee en strijd tegen de Ammonieten; dan zult gij hoofd zijn over ons, over alle bewoners van Gilead.

9 En Jefta zeide tot de oudsten van Gilead: Indien gij mij terughaalet om tegen de Ammonieten te strijden, en de Here hen aan mij overlevert, dan zal ik dus hoofd over u zijn.

10 Hierop zeiden de oudsten van Gilead tot Jefta: De Here hore onze afspraak, dat wij inderdaad zo zullen doen, als gij zegt!

11 Toen ging Jefta met de oudsten van Gilead mee en het volk stelde hem tot hoofd en aanvoerder over zich aan; Jefta sprak al zijn woorden voor het aangezicht des Heren te Mispa.

12 Hierop zond Jefta boden naar de koning der Ammonieten met de vraag: Wat hebben wij met elkander te maken, dat gij tegen mij opgetrokken zijt om mijn land te bestrijden?

13 De koning der Ammonieten zeide tot de boden van Jefta: Israel heeft, toen het uit Egypte getrokken was, mijn land vermeersterd van de Arnon tot de Jabbok en de Jordaan. Nu dan, geeft het mij goedschiks terug.

14 Hierop zond Jefta nogmaals boden naar de koning der Ammonieten en zeide tot hem:

15 Zo zegt Jefta: Israel heeft noch het land van Moab noch dat der Ammonieten vermeersterd.

16 Want toen Israel uit Egypte trok, ging het de woestijn door tot de Schelfzee en kwam te Kades.

17 Toen zond Israel boden naar de koning van Edom met het verzoek: Laat mij toch door uw land trekken. Maar de koning van Edom wilde daarvan niet horen. En ook zond het boden naar de koning van Moab, maar deze weigerde, waarop Israel te Kades bleef.

18 Het ging toen de woestijn door om het land van Edom en dat van Moab heen, kwam ten oosten van het land van Moab en legerde zich aan de overzijde van de Arnon, zonder het gebied van Moab te betreden, want de Arnon vormde de grens van Moab.

19 Toen zond Israel boden naar Sichon, de koning der Amorieten, de koning van Chesbon, en Israel zeide tot hem: Laat mij toch door uw land trekken naar de plaats van mijn bestemming.

20 Maar Sichon had er geen vertrouwen in, dat Israel slechts door zijn gebied zou trekken, en Sichon verzamelde al zijn krijgsvolk, legerde zich te Jahas, en streed tegen Israel.

21 De Here, de God van Israel, echter gaf Sichon en al zijn krijgsvolk over in de macht van Israel, en zij versloegen hen, waarop Israel het gehele land der Amorieten, die dat bewoonden, in bezit nam.

22 Zo kregen zij het gehele gebied der Amorieten in bezit, van de Arnon tot de Jabbok en van de woestijn tot de Jordaan.

23 Nu dan, de Here, de God van Israel, heeft de Amorieten voor zijn volk Israel uit weggedreven; wilt gij dit dan weer verdringen?

24 Zoudt gij niet in bezit nemen wat uw god Kemos u in bezit gaf? Zo nemen wij in bezit al wat de Here, onze God, voor ons onteigent.

Kemos = 'vernietiger', 'onderdrukker' of 'visgod'.

ook wel geïdentificeerd als ba'al peor, ba'al zebub, mars, saturnus, moloch

25 Nu dan, zijt gij zoveel beter dan Balak, de zoon van Sippor, de koning van Moab?

26 Heeft hij getwist met Israel of er oorlog tegen gevoerd? En waarom hebt gij, terwijl Israel in Chesbon met onderhorige plaatsen, in Aroer met onderhorige plaatsen, en in alle steden aan de oevers van de Arnon gedurende driehonderd jaar gevestigd was, die in die tijd niet bevrijd?

27 Ik heb dus niets misdreven tegen u, maar gij handelt onrechtvaardig jegens mij door mij te beoorlogen. De Here, die Rechter is, richte heden tussen de Israelieten en de Ammonieten.

28 Maar de koning der Ammonieten gaf geen gehoor aan de boodschap, die Jefta hem gezonden had.

29 Toen kwam de Geest des Heren over Jefta; hij trok Gilead en Manasse door, daarna door Mispa in Gilead en van Mispa in Gilead trok hij verder naar de Ammonieten.

30 Toen deed Jefta de Here een gelofte en zeide: Indien Gij de Ammonieten in mijn macht geeft,

31 Dan zal hetgeen mij uit de deur van mijn huis tegemoet komt, wanneer ik behouden van de Ammonieten terugkeer, de Here toebehoren, en ik zal het ten brandoffer brengen.

Jefta had geen menselijk offer in gedachten.

Dit wordt aangegeven door de oude Hebreeuwse grammatica:

"Het mannelijke geslacht kan worden vertaald met 'wat er ook uitkomt' of 'wie er ook uitkomt'

en 'ik zal het opofferen'." (Wolf)

i. Commentator Adam Clarke was het ermee eens dat volgens de meest nauwkeurige Hebreeuwse geleerden,

de beste vertaling is dat ik het aan de HEER zal wijden, of ik zal het offeren voor een brandoffer.

Zoals hij schreef: "Indien het iets is dat geschikt is voor een brandoffer, zal het gemaakt worden;

als het geschikt is voor de dienst van God, zal het aan hem worden gewijd."

ii. Mensenoffers waren strikt verboden door de Mozaïsche wet in passages zoals Leviticus 18:21 en

Deuteronomium 12:31. Het is vrijwel zeker dat Jefta bekend was met dergelijke passages,

want toen hij met de Ammonieten onderhandelde, toonde hij aan dat hij Gods

Woord kende.

32 Vervolgens trok Jefta tegen de Ammonieten op om met hen te strijden en de Here gaf hen in zijn macht.

33 Hij versloeg ze van Aroer af tot in de nabijheid van Minnit (twintig steden) en tot Abel Keramim: een geweldige nederlaag, waardoor de Ammonieten voor de Israëlieten moesten bukken.

34 Toen Jefta naar Mispa, naar zijn huis kwam, zie, zijn dochter ging hem tegemoet met tamboerijnen en reidansen. Zij was zijn enig kind; behalve haar had hij zoon noch dochter.

35 En zodra hij haar zag, verscheurde hij zijn klederen, en riep uit: Ach, mijn dochter, gij buigt mij diep terneer en gij zijt het, die mij in het ongeluk stort; ik heb tegenover de Here een woord gesproken en kan niet terug.

Sommigen denken dat Jefta zijn dochter echt als brandoffer heeft aangeboden. Als hij dat deed, was dit duidelijk een voorbeeld van misleide ijver voor God, want God heeft hem nooit gevraagd om zo'n dwaze gelofte af te leggen of die zo dwaas te vervullen.

36 Maar zij antwoordde hem: Vader, als gij tegenover de Here een woord gesproken hebt, doe mij dan naar wat gij beloofd hebt, nu de Here u volledig wraak verschaft heeft over uw vijanden, de Ammonieten.

37 Verder zeide zij tot haar vader: Dit worde mij vergund: geef mij twee maanden uitstel om heen te gaan, het gebergte in te trekken en met mijn vriendinnen mijn maagdom te bewenen.

38 En hij zeide: Ga; en hij liet haar voor twee maanden gaan. Toen ging zij met haar vriendinnen haar maagdom bewenen in het gebergte.

39 Na de twee maanden keerde zij naar haar vader terug, en deze voltrok aan haar de gelofte, welke hij gedaan had; zij heeft geen gemeenschap gehad met een man. En het werd een inzetting in Israël, 40 dat jaarlijks de Israelitische meisjes gedurende vier dagen in het jaar de dochter van de Gileadiet Jefta gingen bezingen.

b. Ze ging met haar vriendinnen mee en beweede haar maagdelijkheid...

Ze (be)kende geen man:

Deze woorden geven aan dat het waarschijnlijker is dat Jefta zijn dochter apart zette

voor de tabernakeldienst volgens het principe van Leviticus 27:2-4, waar personen die apart gezet werden aan God in een gelofte, niet verplicht waren om te worden geofferd (zoals dieren waren), maar werden in geldwaarde aan de tabernakel "gegeven".

i. We weten dat er vrouwen waren die apart waren gezet voor de tabernakeldienst;

zij werden de vrouwen genoemd die bij de deur van de tabernakel der samenkomst

bijeenkwamen (Exodus 38:8; 1 Samuël 2:22).

Het is waarschijnlijk dat Jefta's dochter een van deze vrouwen werd die in de tabernakel dienden.

ii. Zijn dochter en haar vriendinnen waren terecht bedroefd dat ze aan de tabernakeldienst

was gegeven voordat ze ooit getrouwd was. Waarschijnlijk waren de meeste vrouwen die bij

de deur van de tabernakel bijeenkwamen oudere weduwen.

iii. Door zijn ongetrouwde, enige dochter voor de rest van haar leven naar de tabernakel te sturen, laat het zien hoe serieus zowel Jefta als zijn dochter zijn belofte aan God namen.

iv. Veel commentatoren maken bezwaar en zien geen andere optie dan te zeggen dat Jefta op afschuwelijke wijze zijn gelofte heeft vervuld door het offeren van zijn eigen dochter.
"De poging om het doodvonnis om te zetten in een vonnis van eeuwige maagdelijkheid kan niet worden volgehouden." (Cundall)

v. Toch lijkt haar toezegging om een van de vrouwen te zijn die bij de tabernakel bijeenkwamen nog steeds de beste verklaring, omdat Jefta wordt vermeld als een held van het geloof (Hebreeën 11:32).
Het is moeilijk voor te stellen dat hij iets deed dat zo in strijd is met Gods wegen als het aanbieden van zijn dochter als een mensenoffer en nog steeds wordt genoemd als een man van geloof in Hebreeën 11.

Uit: <https://enduringword.com/bible-commentary/judges-11/>

[vorig hoofdstuk](#) | [volgend hoofdstuk](#)

From:

<https://studie.famvisser.net/> - **Studie Pagina Chavoerah Maqor**

Permanent link:

<https://studie.famvisser.net/doku.php?id=richteren11&rev=1659782133>

Last update: **2022/08/06 12:35**

